

BANDERA

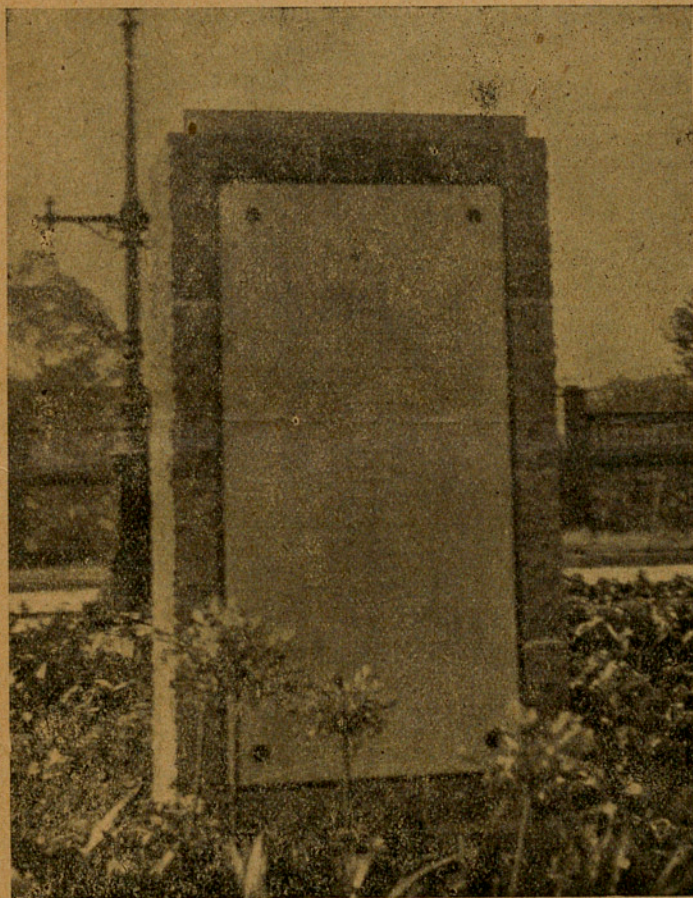
DEL POBLE CATALA

JULIOL

1946

BARCELONA

Any II Núm. 4

Aquest monument alçat a la memòria dels aviadors nazis que moriren durant «la batalla a Catalunya» i que encara existeix a la Diagonal, ens recorda que, efectivament, hi hagué una «hermandad de armas» que justifica l'enemistat de les democràcies envers el règim del General Franco.

ALS NOSTRES AMICS

Degut a certes dificultats, ben comprensibles en les actuals circumstàncies, aquest número de «BANDERA» surt amb sensible retard en relació amb l'anterior. Si bé en l'endemig hem procurat continuar les nostres tasques per mitjà dels «Butlletins d'Informació» apareguts quinzenalment, esperem que d'ara en andavant ens serà possible l'edició simultània d'ambdues publicacions, cada una amb la seva finalitat.

19 de JULIOL

A la sublevació militar de Juliol del 1936 la precedí una etapa d'organització i propaganda que durà uns anys. La major part de les forces polítiques espanyoles de «dreta» prepararen aquest cop des que es proclamà la República. Intentaren, primer, apoderar-se del govern per medis més o menys democràtics, i ja en el poder; en el període anomenat «bienni negre», desvirtuaren molts dels avantatges que en el camp polític i social s'havien aconseguit. A l'ésser bandejades del govern després de les eleccions del 16 de Febrer del 1936, és quan decidiren posar en pràctica la dictadura militar...

Durant l'etapa que va des del Febrer al Juliol del 1936, les dretes espanyoles s'uneixen, lliguen caps; viatgen, tenen contactes amb el feixisme italià i amb el nazisme alemany, i com que cap dels seus polítics té prou intel·ligència per a exercir el paper d'un Mussolini o d'un Hitler ni compten tampoc amb el partit audaciós i amb base popular per a triomfar, confien als militars la tasca de donar el cop.

Eren els temps en que una publicació madrilenya —confessem, de passada, que no hem vist mai, en general, una premsa tan dolenta com la premsa gràfica que s'edita a Madrid—, preguntava en una enquesta al petit món literari i artístic de la capital, de qui era partidari, si dels italians o dels abissinis... Europa començava a dividir-se en els dos camps ideològics que han estat la causa de la segona guerra mundial; a Itàlia, el feixisme havia arribat ja a la seva plenitud, i a Alemanya, les forces de Hitler que es trobaven en el poder des del 1933 estaven en ple període constructiu que havia de dur-les a l'èxit de Munich.

Aliats per les dretes i agullonats per la pròpia ambició, els militars es l'ançaren al carrer. La primera batalla de la guerra es donà a Catalunya i fou perduda pels sublevats; la darrera a Catalunya també, la guanyaren gràcies a l'ajut dels alemanys i italians i de llur material.

Mai es podrà descriure amb exactitud el que sofriren els pobles peninsulars en l'endemig d'aquestes dues batalles, ni el que han sofert des que la guerra acabà. Assassinats en massa, persecucions, fam i l'hanhiment de tot el que representava un ideal de llibertat... I tot això, per què? Un dels objectius dels militars sublevats va ésser ofegar la nostra incipient autonomia. Però Catalunya recordarà sempre la data del 19 de Juliol, data de la primera batalla de la guerra, com un triomf del Règim autòmic. I quan s'instaurin de nou les llibertats populars anorreades pels militars sublevats, la nostra política ha de tendir a fer impossible que una nova reacció vingui a truncar-la.

Aquesta és l'exemplaritat de la diada que commemorem